

From Covenant to Covenant: A Test Case for Covenant and Jewish Individualism

Tzvi Aryeh Benoff

1. ברית אבות וברית סיני – “Brit Avot and Brit Sinai” (Rabbi Yehuda Goldberg)

The foundations of *Brit Sinai* are laws; The

foundations of *Brit Avot* are values. Brit Sinai takes the form of a contract: the expectations and conditions are set for each of the parties, as well as the punishment for each party in the event of a breach of contract. In fact, this alliance is very reminiscent of the covenants between humans in Genesis, which present classic contractual agreements. Both sides recognize a common interest, though everyone can come from a

ביסודה של ברית סיני עומדים חוקים; ביסודה של ברית האבות עומדים ערכים. ברית סיני לובשת צורה של חוזה: מוגדרות הציפיות והתנאים ביחס לכל אחד מן הצדדים, כמו גם העונש לכל צד במקרה של הפרת החוזה. למעשה, ברית זו מזכירה מאוד את הבריתות בין בני אדם בספר בראשית, המציגות הסכמים חוזיים קלאסיים. שני הצדדים מזהים אינטרס משותף, אף שכל אחד יכול להגיע אליו מכיוון אחר. הם לא צריכים

<p>different direction. They do not have to adopt a common vision, and they can remain neutral and even hostile to each other... <u>The contract sets a bottom line, not a top one</u> - which is precisely why the conditions and sanctions on each side are so rigidly stated.</p>	<p>לאמץ חזון משותף, והם יכולים להישאר בעמדה ניטרלית ואף עוינת זה לזה... <u>החוזה מציב רף תחתון, לא עליון</u> – וזו בדיוק הסיבה לכך שהתנאים והסנקציות ביחס לכל צד נקובים בצורה כה נוקשה.</p>
<p><u>Brit Avot, on the other hand, presents what we would call "covenant" in the literal sense. A covenant points not only to an agreement, but to a kind of union between the parties. An alliance revolves around a shared vision, a common goal that inspires both of them. Although an alliance imposes obligations on each party, these obligations naturally derive from the fundamental principles that both parties adopt together, rather than the formal conditions specified by the parties to the agreement. While a contract sets conditions, an alliance sets expectations.</u></p>	<p>ברית האבות, לעומת זאת, מציגה מה שאנו היינו מכנים "ברית" במובן המילולי. <u>ברית מצביעה לא רק על הסכם, אלא על סוג של איחוד בין הצדדים. ברית סובבת סביב חזון משותף, מטרה משותפת המעניקה את ההשראה למשימה של שניהם. ברית אמנם מטילה מחויבויות על כל צד, אך מחויבויות אלה נובעות באופן טבעי מעקרונות היסוד ששני הצדדים מאמצים יחד, ולא מתנאים פורמליים שבעלי ההסכם מפרטים.</u> בעוד שחוזה מציב תנאים, ברית מציבה ציפיות.</p>
<p><u>Of course, covenants and alliances complement each other.</u> Two parties united for a common purpose may choose to strengthen their partnership through explicit wording of contractual terms, which will provide depth and structure to their relationship, and also increase their involvement in it. <u>A classic example in American history is the complementary role of the Declaration of Independence and the Constitution.</u> The Declaration of Independence, as its name implies, outlines the key principles that forced the original colonies to disengage from the British Crown and around which they united to form a new entity. The Constitution, on the other hand, gives solid state laws that govern the state, even</p>	<p><u>כמובן, חוזים ובריתות משלימים אלו את אלו.</u> שני צדדים המאוחדים למען מטרה משותפת עשויים לבחור לחזק את השותפות ביניהם באמצעות ניסוח מפורש של תנאים חוזיים, שיעניקו עומק ומבנה ליחסים ביניהם, וגם יגבירו את המעורבות שלהם בה. דוגמה קלאסית מההיסטוריה האמריקאית היא תפקידם המשלים של הצהרת העצמאות ושל החוקה. הצהרת העצמאות, כפי שמרמז שמה, משרטטת את העקרונות המרכזיים שאילצו את המושבות המקוריות</p>

if from time to time the Declaration of Independence does not always apply equally.	להתנתק מן הכתר הבריטי ואשר סביבם הם התאגדו ליצירת ישות חדשה. החוקה, לעומת זאת, נותנת חוקי ממשל מוצקים המעמידים את המדינה, אפילו אם מפעם לפעם הצהרת העצמאות לא תמיד משרה באותה מידה.
---	---

2. שמות ב – Exodus 2

23 Now it came to pass in those many days that the king of Egypt died, and the children of Israel sighed from the labor, and they cried out, and their cry ascended to God from the labor.

כג ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויצעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה:

24 God heard their cry, and God remembered His covenant with Abraham, with Isaac, and with Jacob.

כד וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב:

25 And God saw the children of Israel, and God knew.

כה וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים:

3. שמות ג – Exodus 3

1 Moses was pasturing the flocks of Jethro, his father in law, the chief of Midian, and he led the flocks after the free pastureland, and he came to the mountain of God, to Horeb.

א ומשה היה רעה את צאן יתרו חתנו כהן מדין וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבה:

2 An angel of the Lord appeared to him in a flame of fire from within the thorn bush, and behold, the thorn bush was burning with fire, but the thorn bush was not being consumed.

ב וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל:

3So Moses said, "Let me turn now and see this great spectacle why does the thorn bush not burn up?"

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְרֶה־נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הַמֵּרְאָה
הַגָּדֹל הַזֶּה מִדּוּעַ לֹא־יִבָּעַר הַסִּנֵּה:

4The Lord saw that he had turned to see, and God called to him from within the thorn bush, and He said, "Moses, Moses!" And he said, "Here I am!"

וַיֵּרָא יְהוָה כִּי סָר לִרְאוֹת וַיִּקְרָא אֵלָיו
אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסִּנֵּה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה
וַיֹּאמֶר הֲנִי:

5And He said, "Do not draw near here. Take your shoes off your feet, because the place upon which you stand is holy soil."

וַיֹּאמֶר אֶל־תִּקְרַב הֵלֶם שְׁלִינְעִלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ
כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עומֵד עָלָיו אֲדַמְתִּי־קֹדֶשׁ
הוּא:

6And He said, "I am the God of your father, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob." And Moses hid his face because he was afraid to look toward God.

וַיֹּאמֶר אֲנִי־אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי יָרָא
מִהִבֵּט אֶל־אֱלֹהִים:

7And the Lord said, "I have surely seen the affliction of My people who are in Egypt, and I have heard their cry because of their slave drivers, for I know their pains."

וַיֹּאמֶר יְהוָה רָאִה רְאִיתִי אֶת־עֲנִי עַמִּי אֲשֶׁר
בְּמִצְרַיִם וְאֶת־צַעֲקוֹתָם שְׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נַגְשָׁיו כִּי
יִדְעָתִי אֶת־מַכָּאֲבָיו:

8I have descended to rescue them from the hand[s] of the Egyptians and to bring them up from that land, to a good and spacious land, to a land flowing with milk and honey, to the place of the Canaanites, the Hittites, the Amorites, the Perizzites, the Hivvites, and the Jebusites.

וַיֵּרָד לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וּלְהַעֲלֹתוֹ מִן־
הָאֶרֶץ הַהִוא אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה וְרוּחָבָה אֶל־אֶרֶץ
זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ אֶל־מָקוֹם הַנָּעִנִי וְהַחֲתִי
וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי:

9And now, behold, the cry of the children of Israel has come to Me, and I have also seen the oppression that the Egyptians are oppressing them.

טוֹעֲתָה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי וְגַם־
רְאִיתִי אֶת־הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם:

10So now come, and I will send you to Pharaoh, and take My people, the children of Israel, out of Egypt."

וַיָּעַתָּה לָכֵה וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל־פַּרְעֹה וְהוֹצֵא אֶת־
עַמִּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:

11 But Moses said to God, "Who am I that I should go to Pharaoh, and that I should take the children of Israel out of Egypt?"

יֹאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים מִי אֲנִי כִּי אֵלֶּךְ אֶל־פַּרְעֹה וְכִי אוּצִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:

12 And He said, "For I will be with you, and this is the sign for you that it was I Who sent you. When you take the people out of Egypt, you will worship God on this mountain."

יֹאמֶר כִּי־אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה־לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנִי שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה:

13 And Moses said to God, "Behold I come to the children of Israel, and I say to them, 'The God of your fathers has sent me to you,' and they say to me, 'What is His name?' what shall I say to them?"

יֹאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי בָא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם וְאָמְרוּלִי מִה־שְּׁמוֹ מָה אֶמַּר אֲלֵהֶם:

14 God said to Moses, "Ehyeh asher ehyeh (I will be what I will be)," and He said, "So shall you say to the children of Israel, 'Ehyeh (I will be) has sent me to you.'"

יֹאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם:

15 And God said further to Moses, "So shall you say to the children of Israel, 'The Lord God of your forefathers, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, has sent me to you.' This is My name forever, and this is how I should be mentioned in every generation."

טוֹיֹאמַר עוֹד אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם זֶה־שְּׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זְכוּרִי לְדֹר דֹּר:

16 Go and assemble the elders of Israel, and say to them, 'The Lord God of your forefathers has appeared to me, the God of Abraham, Isaac, and Jacob, saying, "I have surely remembered you and what is being done to you in Egypt." '

טז לֵךְ וְאַסְפַּת אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב לֵאמֹר פֶּקֶד פְּלִדְתִּי אֶתְכֶם וְאֶת־הָעֲשׂוֹי לָכֶם בְּמִצְרַיִם:

4. שמות ו – Exodus 6

1And the Lord said to Moses, "Now you will see what I will do to Pharaoh, for with a mighty hand he will send them out, and with a mighty hand he will drive them out of his land."

אויאמר יהוה אלמשה עתה תראה אשר
אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד
חזקה יגרשם מארצו:

2God spoke to Moses, and He said to him, "I am the Lord.

בוידבר אליהם אלמשה ויאמר אליו אני
יהוה:

3I appeared to Abraham, to Isaac, and to Jacob with [the name] Almighty God, but [with] My name YHWH, I did not become known to them.

גואלא אל אברהם אליצחק ואליעקב בא
שמי ושמי יהוה לא נודעתי להם:

4And also, I established My covenant with them to give them the land of Canaan, the land of their sojournings in which they sojourned.

דוגם הקמתי אתבריתי אתם לתת להם את
ארץ פנעו את ארץ מגריהם אשרגרו בה:

5And also, I heard the moans of the children of Israel, whom the Egyptians are holding in bondage, and I remembered My covenant.

הוגם אני שמעתי אתנאקת בני ישראל
אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את
בריתי:

6Therefore, say to the children of Israel, 'I am the Lord, and I will take you out from under the burdens of the Egyptians, and I will save you from their labor, and I will redeem you with an outstretched arm and with great judgments.

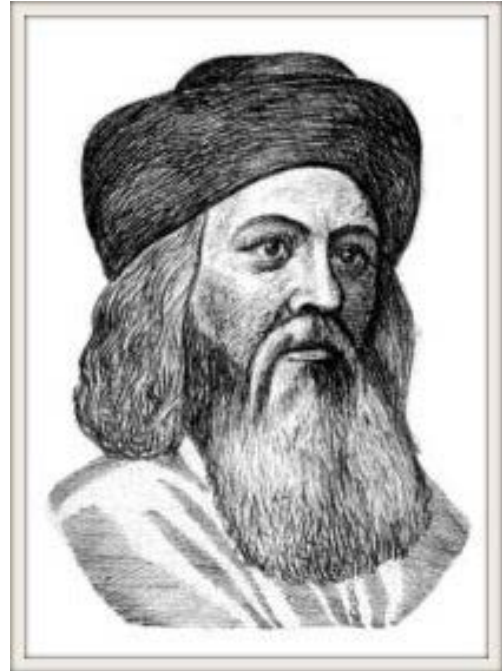
ולכן אמר לבני ישראל אני יהוה והוצאתי
אתכם מתחת סבלת מצרים והצילתי אתכם
מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה
ובשפטים גדלים:

5. Kesser Shem Tov 206(2) – כתר שם טוב רו (ב)

טעם למה אנו אומרים אלהינו ואלהי אבותינו כי יש שני מיני בני אדם המאמינים בהש"י א' שמאמין בהקב"ה מחמת קבלת אבותיו [שהולך בדרכי אבותיו הקדמונים] ועכ"ז אמונתו חזקה והב' מי שבא על האמנת הדת מחמת החקירה והחילוק ביניהם הוא שהא' יש לו מעלה שא"א לפתות אותו אף אם יאמרו לו כמה חקירות הסותרות ח"ו כי אמונתו חזקה מצר קבלת אבותיו ועוד שלא חקר מעולם אבל יש לו חסרון שהאמונה אצלו הוא רק מצות אנשים מלומדה בלי טעם ושכל אבל הב' יש לו מעלה שמחמת שהכיר הבורא ית' מחמת גודל חקירתו היא חזק אצלו באמונה שלימה ובאהבה גמורה אבל ג"כ יש לו חסרון שבקל יכול לפתותו ואם יביאו

לו ראיות הסותרות אמונתו יתפתה ח"ו אבל מי שב' המרות בידו אין למעלה ממנו דהיינו שסומך על אבותיו הקדמונים בחוזק וג"כ באה לו שחקר בעצמו זו היא אמונה שלימה וטובה ולזה אנו אומרים אלהינו מצד חקירתנו ואלהי אבותינו מצד קבלתנו וכ"כ בתשובת פנים מאירות דעכ"א אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ואין אומרים אלקי אברהם יצחק ויעקב לומר לך דיצחק ויעקב לא סמכו על קבלתם מאברהם אלא חקרו האלקות בעצמם

There are two approaches to belief in G-d. There are those who believe in G-d because of the tradition they received from their ancestors, and others who believe because of their own intellectual research. When a person's belief is based on his ancestors' faith, it will never be uprooted because it is not dependent on his own logic. Even if questions are posed to him that he cannot resolve, his faith remains unshaken because it is not a product of his own thought. There is, however, an inherent disadvantage to this approach, because his observance will lack the fire and the initiative that accompanies faith produced by one's own understanding and knowledge.

One who believes because of his own thought and research, by contrast, possesses such vitality and energy. On the other hand, there is an inherent weakness to his faith because — since it is based on logic and reason it can be dislodged through logic and reason.

As such, we must employ – and combine both approaches. Such synthesis is intimated by the words "our L-rd" – belief established through our knowledge – "and L-rd of our Patriarchs" – faith which rests on the bedrock of our ancestral legacy.

This is also alluded to by the continuation of the blessing which speaks of "the L-rd of Avraham, the L-rd of Yitzchak, and the L-rd of Yaakov" (mentioning "the L-rd of" in connection with each of the Patriarchs). Implied is that although Yitzchak and Yaakov received a legacy of faith from Avraham, they did not content themselves with it, but instead developed their own personal bond with G-d